

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 22 lutego 2017 r.

Poz. 767

Sygn. akt II SA/Lu 175/16

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia NSA Witold Falczyński (sprawozdawca)
Sędziowie	Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski
Protokolant	Starszy asystent sędziego Jakub Polanowski

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 7 lipca 2016 r.

sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim

na uchwałę Rady Gminy Susiec

z dnia 20 listopada 2012 r. nr XIX/128/2012

w przedmiocie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: ust. 3 pkt 2 i 3 rozdziału II oraz ust. 2 pkt 2 lit. „h” rozdziału VI Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Susiec;

II. w pozostałej części oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

U Z A S A D N I E N I E

W dniu 20 listopada 2012 r. Rada Gminy Susiec podjęła uchwałę nr XIX/128/2012 w sprawie uchwalenia „Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Susiec. Uchwała ta została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego z dnia 13 grudnia 2012 r. pod poz. 4352 i stosownie do treści jej § 3 weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W dniu 5 lutego 2016 r. Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na powyższą uchwałę, zarzucając jej rażące naruszenie prawa, tj. art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, poprzez wprowadzenie w niej rozwiązań (przepisów), które stanowią przekroczenie delegacji ustawowej.

Wskazując na powyższe Prokurator domagał się stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w części obejmującej: ust. 3 pkt 2a, 2b i 3 oraz ust. 4 pkt 1 i 3 rozdziału II, ust. 8 pkt 1 i 2 rozdziału III, ust. 2 pkt 2c, 2d, 2e, 2f i 2h rozdziału VI oraz pkt 1 rozdziału VIII.

W uzasadnieniu skargi Prokurator Rejonowy w Tomaszowie Lubelskim wyjaśnił, że przepisy ust. 3 pkt 2a, 2b i 3 rozdziału II zaskarżonej uchwały nakładają na mieszkańców gminy Susiec obowiązek niezwłocznego uprzątnięcia po opadach błota, śniegu i lodu, z powierzchni chodników, a także części nieruchomości pełniących funkcje komunikacyjne oraz posypywania piaskiem chodnika i uprzątnięcie z tych miejsc piasku i soli stanowiących pozostałości po zabiegach związanych z zimowym utrzymaniem dróg. Do obowiązków właściciela nieruchomości należy również uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości. W ocenie skarżącego nałożenie powyższych obowiązków wykracza poza ramy delegacji ustawowej, albowiem art. 4 ust. 2 pkt 1b ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach stanowi jedynie o uprzątnięciu błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Przedmiotowa ustawa nie stanowi natomiast o uprzątnięciu piasku i soli, czy też uprzątnięciu błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości. Nałożenie przez Radę Gminy w Suścu tegoż obowiązku również na chodniki położone wzdłuż nieruchomości - w ocenie Prokuratora - wykracza poza ramy określone delegacją ustawową. Skoro bowiem zgodnie z zasadą *superficies solo cedit* obiekt budowlany jest częścią nieruchomości, to jego część znajdująca się ponad chodnikiem usytuowana jest w strefie użytku publicznego, ale jeszcze nie mieści się w dyspozycji omawianej normy art. 4 ust. 2 pkt 1b ww. ustawy, bowiem nie służy do użytku publicznego.

Zdaniem skarżącego delegacja ustawowa została przekroczona również w rozdziale II ust. 4 pkt. 1 i 3 przedmiotowej uchwały. Zezwolono bowiem właścicielom nieruchomości na mycie samochodów i ich naprawę pod warunkami i w wyznaczonych miejscach, podczas gdy ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach określa jedynie zasady utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi. Wskazanie warunków, po spełnieniu których można „umyc”, czy też naprawić pojazd, i to wyłącznie w określonym zakresie robót, na własnej nieruchomości, przekracza - jak stwierdził Prokurator - prawo do ingerencji w sferę konstytucyjnej zasady nienaruszania (poszanowania) własności.

W ocenie strony skarżącej Rada Gminy w Suścu przekroczyła również delegację ustawową w tej części zaskarżonej uchwały, w której zabroniono właścicielom nieruchomości gromadzenia w pojemnikach na odpady komunalne śniegu, lodu, gruzu, gorącego popiołu i żużlu, szlamu, substancji toksycznych, żrących, wybuchowych, przeterminowanych leków, zużytych olejów, resztek farb, rozpuszczalników i innych odpadów niebezpiecznych oraz odpadów innych aniżeli komunalne pochodzących z działalności gospodarczej oraz ich spalania w pojemnikach i koszach. Ustanowiony obowiązek wykracza bowiem poza ramy „uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń”.

Odnosząc się do obowiązków nałożonych na właścicieli zwierząt domowych w rozdziale VI zaskarżonej uchwały (ust. 2 pkt. 2d, 2e, 2f, 2h), Prokurator wskazał, że również nie znalazły one oparcia w delegacji ustawowej. Ustawa stanowi bowiem jedynie o tych regulacjach, które mają na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Zakaz definitywnego wprowadzenia zwierząt do obiektów użyteczności publicznej, placówek handlowych i gastronomicznych, terenów placów gier i zabaw, piaskownic, plaż, kąpielisk, wykracza natomiast poza kompetencje Rady, podobnie jak regulacja dotycząca możliwości zwolnienia zwierząt z uwięzi oraz zdjęcie kagańca wyłącznie na terenach zielonych oraz mało uczęszczanych. Brak jest również - zdaniem Prokuratora - podstaw do przyjęcia przez Radę, że właściciele zwierząt domowych są zobowiązani do niezakłócania ciszy i spokoju przez te zwierzęta. Właściciel zwierzęcia domowego nie jest bowiem w stanie „być gwarantem” wywiązania się z tak nałożonego obowiązku.

Przekroczenie delegacji ustawowej Prokurator dostrzegł również w rozdziale VIII pkt 1 przedmiotowej uchwały. W jego ocenie Rada Gminy niesłusznie bowiem nałożyła obowiązek deratyzacji na właścicieli wszystkich nieruchomości zabudowanych na terenie gminy Susiec. Według skarżącego Rada winna - zgodnie z delegacją ustawową - wskazać kazuistycznie obszary na terenie gminy, które ze względu na szczególne usytuowanie, otoczenie, czy realizowane tam funkcje, wymagają poddania ich obowiązkowej deratyzacji. Jak bowiem wynika z treści art. 4 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, zamiarem ustawodawcy nie było objęcie deratyzacją całej gminy, ale jej konkretnych obszarów.

Konkludując Prokurator stwierdził, że ochrona praworządności powoduje, iż przedmiotowa uchwała (w zaskarżonej części) winna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego.

W odpowiedzi na skargę Wójt Gminy Susiec – reprezentujący Gminę Susiec w niniejszym postępowaniu – wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Wójt Gminy wyjaśnił, iż mając na względzie aktualne orzecznictwo oraz złożoną skargę, Gmina Susiec w najbliższym czasie przystąpi do prac nad zmianą zaskarżonej uchwały w kwestionowanym przez Prokuratora zakresie. Tym samym postępowanie w niniejszej sprawie stanie się bezprzedmiotowe.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga jest częściowo zasadna.

Odnosząc się na wstępie do treści odpowiedzi na skargę wypada wyjaśnić, iż nie może być uznana za uwzględnienie skargi w trybie autokontroli przewidzianym w art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 718 ze zm.), dalej jako „p.p.s.a.”, sama deklaracja ze strony organu wykonawczego Gminy Susiec, iż Rada tej Gminy w najbliższym czasie podejmie uchwałę zmieniającą zaskarżony Regulamin w sposób uwzględniający zarzuty skargi. Ponadto, nawet gdyby taka uchwała została już podjęta i tak nie dawałoby to podstaw do umorzenia niniejszego postępowania sądowego na zasadzie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a. jako bezprzedmiotowego. Uchylenie zaskarżonej uchwały miałoby bowiem wyłącznie skutek konstytutywny ex nunc, tj. na przyszłość (odmiennie niż w przypadku stwierdzenia nieważności aktu, które przynosi skutek ex tunc, tj. od momentu jego uchwalenia). Przepisy zawarte w kwestionowanym regulaminie, w przypadku jedynie ich uchylecia, a nie stwierdzenia ich nieważności, mogłyby zatem mieć w dalszym ciągu zastosowanie do okresu obowiązywania zaskarżonej uchwały, czyli od momentu jej wejścia w życie do czasu wejścia w życie przepisów ją derogujących (por. uchwały Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 14 września 1994 r., sygn. akt W 5/94 oraz z dnia 14 lutego 1994 r., sygn. akt K 10/93).

Oceniając natomiast w dalszej kolejności dopuszczalność skargi wskazać należy, że zgodnie z art. 8 p.p.s.a. prokurator oraz Rzecznik Praw Obywatelskich mogą wziąć udział w każdym toczącym się postępowaniu, a także wnieść skargę, skargę kasacyjną, zażalenie oraz skargę o wznowienie postępowania, jeżeli według ich oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują im prawa strony.

Z treści przytoczonego przepisu wynika zatem, że prokurator i Rzecznik Praw Obywatelskich nie działają w sprawie we własnym interesie, lecz w interesie ogólnym - ochrony praworządności lub praw człowieka i obywatela. Oznacza to, że decyzja prokuratora o udziale w postępowaniu przed sądem administracyjnym należy wyłącznie do tego podmiotu. Jej słuszność nie podlega ocenie sądu.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. nr 7, poz. 39 ze zm.), zadaniem prokuratury jest w szczególności strzeżenie praworządności. W postępowaniu sądownoadministracyjnym prokurator realizuje zadania w zakresie ochrony praworządności, uczestnicząc w tym postępowaniu na podstawie art. 8 i korzystając z uprawnień i instytucji procesowych przewidzianych w tym przepisie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że do skargi prokuratora nie mają zastosowania ograniczenia wynikające z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.), dalej jako „u.s.g.”. Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Legitymacja prokuratora do wniesienia skargi do sądu administracyjnego nie jest ograniczona przesłankami materialnoprawnymi. Prokurator wnosi skargę w sprawie dotyczącej interesów innych osób i jedyną podstawą jego legitymacji skargowej jest ochrona obiektywnego porządku prawnego. Nie ma więc w tym przypadku konieczności wykazania naruszenia interesu prawnego określonej jednostki lub interesu społecznego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 października 2006 r., sygn. akt I OSK 978/06 – dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Ponadto zaskarżona uchwała nr XIX/128/2012 Rady Gminy Susiec z dnia 20 listopada 2012 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Susiec, stanowi akt prawa miejscowego, a zatem jej zaskarżenie przez prokuratora nie było ograniczone żadnym terminem (art. 53 § 3 p.p.s.a.).

Uznając więc za dopuszczalną skargę wniesioną przez Prokuratora Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim, Sąd dokonał jej merytorycznej kontroli, dochodząc do wniosku, że skarga ta jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić należy, że w myśl art. 87 ust. 2 Konstytucji RP przepisy prawa miejscowego stanowią źródło prawa powszechnie obowiązującego na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zgodnie zaś z art. 94 Konstytucji RP organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązującego na obszarze działania tych organów.

W przypadku zaskarżonej uchwały jej materialnoprawną podstawę stanowiły przepisy ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 250 ze zm.), dalej jako „ustawa”. Zgodnie z art. 4 ust. 1 tej ustawy rada gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, uchwała regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy; regulamin jest aktem prawa miejscowego. Stosownie do ustępu 2 powołanego artykułu, regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
  - a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,
  - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
  - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
  - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
  - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony)
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Uwzględniając treść przytoczonych przepisów Sąd doszedł do wniosku, że za niezgodne z prawem uznać należy jedynie regulacje zawarte w ust. 3 pkt 2 i 3 rozdziału II oraz w ust. 2 pkt 2 lit. „h” rozdziału VI zaskarżonego Regulaminu.

Pierwsza z powyższych regulacji (ust. 3 pkt 2 i 3 rozdziału II) została sformułowana w następujący sposób:

„Ustala się obowiązek dla właścicieli, zarządców i użytkowników nieruchomości obowiązek uwzględniania w trakcie zbierania powstałych na terenie tych nieruchomości odpadów komunalnych, przy uprzątnięciu błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego obligujących do:

(...)

2) uprzątnięcia błota, śniegu, lodu innych zanieczyszczeń z chodników polegające na:

a) uprzątnięciu niezwłocznie po opadach: błota, śniegu, lodu z powierzchni chodników, a także części nieruchomości pełniących funkcje komunikacyjne, oraz posypywaniu piaskiem chodnika,

b) uprzątnięciu z miejsc wyżej wymienionych piasku i soli stanowiących pozostałości po zabiegach związanych z zimowym utrzymaniem dróg.

3) do obowiązków właściciela nieruchomości należy uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości.”,

Sąd podziela stanowisko Prokuratora, iż nałożenie powyższych obowiązków wykracza poza delegację ustawową. Przepis art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. „b” ustawy stanowi bowiem podstawę do określenia w regulaminie szczegółowych wymagań dotyczących uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego. Rada Gminy Susiec nie była zatem upoważniona na mocy tej regulacji do określenia w zaskarżonym Regulaminie obowiązków w powyższym zakresie – jak to uczyniła – w odniesieniu do wszelkich „chodników położonych wzdłuż nieruchomości” (a więc nie tylko tych powszechnie dostępnych, lecz również np. stanowiących części prywatnej nieruchomości i ogrodzonych), bez uściślenia, iż dotyczy to wyłącznie chodników przeznaczonych do użytku publicznego.

W kolejnym z uznanych przez Sąd za wadliwe przepisów zaskarżanego aktu, tj. w ust. 2 pkt 2 lit. „h” rozdziału VI Regulaminu, Rada Gminy Susiec przyjęła, iż niedopuszczalne jest zakłócanie ciszy i spokoju przez zwierzęta domowe. W ocenie Sądu tak sformułowany przepis wykracza poza upoważnienie do określenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku (art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy), bowiem – jak słusznie stwierdził Prokurator – nakłada na takie osoby obowiązek w istocie niewykonalny, a co najmniej taki, którego wykonanie może okazać się niezależne od woli czy też działań podejmowanych przez właścicieli lub opiekunów zwierząt.

Z kolei pozostałe obowiązki określone w powołanym ustępie rozdziału VI – w ocenie Sądu – mieszczą się w delegacji ustawowej wynikającej z art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy. Z przepisu tego wynika bowiem, iż ocena, jakiego rodzaju działania w sposób efektywny zapewnią ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku, została pozostawiona uznaniu rady gminy. Obowiązki określone w rozdziale VI ust. 2 pkt 2 lit. „c”-„f” Regulaminu, kwestionowane przez skarżącego, niewątpliwie zmierzają do osiągnięcia takiego celu, wobec czego rada gminy była upoważniona decydować o ich zakresie i kształcie.

Delegacji ustawowej wynikającej z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy nie przekraczają również pozostałe objęte skargą przepisy zaskarżonego Regulaminu, tj. ust. 4 pkt 1 i 3 rozdziału II, ust. 8 pkt 1 i 2 rozdziału III oraz ust. 1 rozdziału VIII.

W ocenie Sądu, ze względu na potencjalne uciążliwości dla innych osób oraz zanieczyszczenie terenu, w tym względy ochrony środowiska, w pełni uzasadnione jest wprowadzenie – w ramach uszczegółowienia wymagań dotyczących mycia i naprawy pojazdów poza myjniemi i warsztatami naprawczymi, tj. w ramach delegacji zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. „c” ustawy – ograniczenia dopuszczalności takich działań wyłącznie do terenów nieruchomości niesłużących do użytku publicznego, z dodatkowym zachowaniem warunku, iż działania te mogą być wykonywane tylko na utwardzonej części nieruchomości, przy pomocy środków ulegających biodegradacji, a powstające ścieki odprowadzane będą do kanalizacji sanitarnej lub gromadzone w szczelnych zbiornikach bezodpływowych, zaś w szczególności nie będą odprowadzane bezpośrednio do zbiorników wodnych lub do ziemi. Z tych samych względów uzasadnione są wprowadzone przez Radę Gminy Susiec ograniczenia dotyczące rodzaju napraw samochodów, które mogą być dokonywane poza warsztatami.

Sąd nie dopatrył się również naruszenia prawa w treści ust. 8 pkt 1 i 2 rozdziału III Regulaminu. Określenie rodzajów odpadów, które ze względów sanitarnych (przekładających się na bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi), a także z uwagi na wymogi ochrony środowiska, nie mogą być gromadzone w pojemnikach przeznaczonych do czasowego zbierania odpadów przez właścicieli nieruchomości, jak też wprowadzenie jednoznacznego zakazu spalania odpadów w takich pojemnikach, mieści się – zdaniem Sądu – w upoważnieniu do określenia warunków utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym porządkowym i technicznym takich pojemników, wyrażonym w art. 4 ust. 2 pkt 2 ustawy.

Odnosząc się do ostatniego z kwestionowanych przez Prokuratora Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim przepisów, dotyczącego obowiązkowej deratyzacji (rozdział VIII, ust. 1 – omyłkowo oznaczony w skardze jako pkt 1) wskazać należy, że w art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy rada gminy została upoważniona do wyznaczenia w regulaminie utrzymania czystości i porządku na terenie gminy obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. Ustawodawca pozostawił zatem gminom swobodę w ocenie, jakie nieruchomości winny podlegać obowiązkowi deratyzacji, zobowiązując je wyłącznie do wyznaczenia tych terenów. Jeżeli więc Rada Gminy Susiec uznała, że zasadnym jest wprowadzenie takiego obowiązku w odniesieniu do wszystkich nieruchomości zabudowanych (niezależnie od rodzaju i sposobu wykorzystania poszczególnych budynków), stwierdzić należy, że posiadała ku temu stosowne umocowanie. Ubocznie podnieść natomiast wypada, że Sąd nie dostrzega nie tylko prawnych, lecz również racjonalnych przeszkód w objęciu obowiązkiem deratyzacji wszystkich nieruchomości zabudowanych na terenie Gminy. Trudno bowiem stwierdzić, by przykładowo w budynkach nieprzeznaczonych na cele mieszkalne (np. na nieruchomościach usługowych) wykonanie deratyzacji nie znajdowało uzasadnienia.

Mając na uwadze opisane wcześniej wady zaskarżonej uchwały, stwierdzić należy, że obarczona nimi część Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Susiec (ust. 3 pkt 2 i 3 rozdziału II oraz w ust. 2 pkt 2 lit. „h” rozdziału VI) istotnie narusza prawo i winna zostać wyeliminowana z obrotu prawnego. Z tego względu Sąd, na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Podkreślić należy, że przeszkody do stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały we wskazanej wyżej części nie stanowi art. 94 ust. 1 u.s.g. Przepis ten wprawdzie nie pozwala na stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy po upływie roku od dnia jej podjęcia, jednakże ograniczenie to nie dotyczy aktów prawa miejscowego. Zaskarżona uchwała, jak wskazano wyżej, taki akt stanowi.

Mając natomiast na względzie, iż pozostałe, objęte skargą przepisy Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Susiec z przedstawionych wyżej powodów – wbrew twierdzeniom Prokuratora Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim – nie naruszają prawa, sąd w pkt II sentencji wyroku, na podstawie art. 151 p.p.s.a., oddalił skargę w tej części.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.